

денъ языкъ станжло по-често. Занимавање-то съ науки, а особенно съ първоначаленъ языкъ на Св. Писаніе ся умножи все по-вече отъ онова врѣме въ кое-то мнозина учены Гърци отъ Цариградъ слѣдъ привзема-ніе-то му отъ Турци-тѣ въ 1453, ся прѣмѣстихъ на Западъ. Учени-тѣ и остроумни-тѣ бѣхъ вече поч-нжли да изливать сварливо-то си поруганіе върху незнаніе-то и развратность-тѣ на духовенство-то и монашество-то; и средство-то за бързо-то распространеніе на таквызи съчиненія между народъ-тѣ, съществуваше вече отъ 50 години, — едно голѣмо нѣщо, безъ кое-то реформація-та не можеше тѣй да ся распространи — т. е. *искуството на книгопечатаніе-то*.

Брамини-тѣ въ Остъ-Индіѣ имжть една пословица: «Благословенъ е человекъ-тѣ кой-то изна-мѣри писаніе-то;» и ако мыслиме каквы щѣхъ-ме да сме ный безъ печатаніе-то, то ще сме готови да приложимъ тази пословица върху изобрѣ-татель-тѣ на това просто, но за толкози дълго врѣме не позна-то нѣщо. Казва ся че изобрѣта-тель-тѣ е былъ *Іоанъ* отъ *Гуттембергъ* въ Май-янцъ, съ помощници-тѣ му *Іоанъ-Фустъ* и *Петъръ Шофороеръ*. Първа-та книга кож-то тѣ напечатихъ въ 1457 годинѣ бѣше Псалтырь-тѣ. Слѣдъ като Фустъ въ Майянцъ напечата едно голѣмо число отъ Библиѣ-тѣ той прѣдприе едно пхту-ваніе въ Парижъ гдѣ-то книгопечатаніе-то не бѣше още позна-то. И откакто продаваше той свои-тѣ от-печатани екземпляры по 60 короны, кога-то прѣпис-